

„Taky bych ti motorku ani nepůjčil. Pojedeš pěkně na kole. To, doufám, zvládneš?“

Nechtěl jsem vypadat jako totální idiot a prozradit, že tuším problém, takže jsem jen prohodil:

„Jasně, že zvládnou,“ a nasedl za Karla na motorku.

Cesta proběhla i s tou těžkou konví na zádech kupodivu bez karambolu a mléko bylo bez úhony dopraveno do mlékárny. Jelikož jsme potřebovali udělat nějaké drobné nákupy, zajeli jsme ještě do centra, abychom se porozhlédli, co je nového. Bylo už šestnáctého března, ale v ulicích Vysokého Mýta stále nebylo po okupantech ani památky.

„Třeba na nás zapomněli,“ prohlásil Karel, když jsme dorazili zpátky na statek a Magda se zajímala, co se děje ve městě.

„Mohl bych se, Karle, podívat na to kolo, dlouho jsem na žádném neseděl. Tak abych se trochu rozjezdil, než povezu zítra sám tu konev,“ zeptal jsem se hospodáře, když byly odpoledne všechny jeho úkoly splněny.

Karel mi bez řeči svěřil svoje staré kolo a já vyrazil do Mýta s tím, že spojím dvě věci dohromady. Jednak se sejdu s bráchou,

na kterého jsem ani v tom víru historických a jiných událostí nezapomněl, a hlavně se naučím jezdit na kole, protože jsem na tom šlapacím stroji ve skutečnosti seděl jen jednou v životě v Hraběšíně, a to asi deset minut.

Ze začátku mi dělalo opravdu velký problém udržet rovnováhu a v tom sněhu a blátě, co bylo na silnici, jsem sebou několikrát švihnul. Ale postupně mi řídítka švidrala čím dál méně a do Mýta jsem se nakonec vrátil jako už docela zdatný jezdec. Zajel jsem rovnou na náměstí k morovému sloupu.

Na to, jak bylo hnusně, se tu všude hemžilo poměrně dost lidí a všichni se mezi sebou dohadovali, kde že asi zůstali vězeti okupanti. A jak je to tak u Čechů zvykem, začaly už na toto téma kolovat i různé více či méně povedené vtípky.

Kousek ode mě se bavili dva chlapi o tom, že už někdy po poledni přijel prý od Orlických hor, kde napadlo snad dva metry sněhu, jeden jediný osamocený Němec na motorce a vyřizoval něco u zdejší vojenské posádky a vzápětí prý někdo viděl pásové traktory, jak odjíždějí směr Orlické hory.

„Je tohle vůbec možný?“ plácal se do stehna ten chlap. „Co jsme to za národ, když si sami dojedeme vyhrabat své okupanty ze závějí?“

Bylo už skoro půl pátý, když se konečně objevil brácha.

„Prej je někdo viděl u Chocně! Za chvíli jsou tady!“ oznámil mi zadýchaně.

Než to ale stačil doříct, ucítili jsme nejprve sotva znatelné chvění dlažby, které postupně přešlo do výhružného burácení motorů, a vzápětí, pomaloučku jedno za druhým, vjížděla Pražskou bránou na náměstí německá vojenská auta.

A všichni ti lidé, co se tam předtím všude kolem hemžili a mluvili, najednou utichli a strnuli, jako v té pohádce o Šípkové Růžence, a jenom tam tak stáli a dívali se a kromě toho rachotu motorů nebylo jinak slyšet ani hlásku.